

K.i.d.-kinderen strijden om het recht om de 'Een deel van ons wezen komt van die man'

Sinds Steph en Sophie weten dat ze verwekt zijn na kunstmatige inseminatie met donorsperma (k.i.d.), zijn ze op zoek naar hun biologische vader. Maar de Belgische wet verhindert dat, omdat donors anoniem moeten blijven. 'Als het moet, trekken we naar de rechtbank', zeggen de zussen. 'Voor alle donorkinderen. Want of de band met onze ouders nu goed of slecht is, allemáál willen we meer weten over onze donor en onze halfbroers of -zussen.'

KAATJE DE CONINCK, FOTO MAARTEN DE BOUW

Ze zijn gelukkig vandaag, Steph en Sophie. Beiden hebben een fijne man, een leuke job, zijn zelf mama. Ze hebben een goede band en zijn trots op hun gezinnetje, waarmee ze het 'beter kunnen doen dan hun ouders'. Ja, de zussen zijn gelukkig, maar er ontbreekt iets in hun leven. 'Er zit een soort leegte in ons, een rusteloosheid. Een deel van ons wezen komt van die man, onze zaaddonor. Het is een helft van onszelf die we wellicht nooit zullen kennen.'

De geboorte van Steph, Sophie en Bernhard haalde 33 jaar geleden nog de kranten: een drieling geboren op Driekoningen, dat was groot nieuws. Wat er toen niet bijstond, was dat ze deel uitmaakten van de eerste generatie k.i.d.-kinderen in ons land. Verwekt na kunstmatige inseminatie met donorsperma. Dat kwamen ze zelf ook maar 25 jaar later te weten. Per toeval.

'Bernhard had voor onze verjaardag een chic etentje georganiseerd. Met alle kinderen en partners', vertelt Sophie. 'Toen liet hij de bom vallen: *Onze vader is niet onze biologische vader*. Een paar maanden eerder had een tante haar mond voorbijgepraat tegen zijn toenmalige vriendin. Hij wilde dat wij het ook wisten.'

Voor de zussen was de schok groot, maar toch ook weer niet. 'Ons hele leven hebben we gevoeld dat er iets fout zat in de relatie met *ons papa*. Hij was afstandelijk, maar we wisten niet waarom', vertelt Steph. 'Het werd duidelijk waarom hij het zo moeilijk vond ons graag te zien, hoe

hard we ook probeerden. Het lag niet aan ons.'

Er was kwaadheid en verdriet om al die jaren vol leugens. Maar ook opluchting. 'Al die jaren hadden we zoveel moeite gedaan om erbij te horen, maar de familie behandelde ons altijd anders. We dachten dat we gewoon geen goede kinderen waren', zegt Sophie.

Oerbehoefte

Net als bij veel andere donorkinderen die de zussen intussen leerden kennen, zijn hun ouders intussen gescheiden. Hun mama begrijpt de drang om op zoek te gaan naar de identiteit van hun donor, het contact met hun vader is zo goed als onbestaande. 'Hij maakte vrij snel duidelijk dat hij eigenlijk geen interesse meer had in ons. Dat doet pijn, maar intussen hebben we dat verwerkt. Dat we onze donor willen kennen, staat daar los van', zegt Sophie.

'Ik was het buitenbeentje. Het kind dat absoluut niet op mama leek, dat veel zachter was dan de andere twee. De enige met een liefde voor architectuur, een zekere creativiteit. Jarenlang dacht ik dat van mijn vader te hebben. Toen dat niet zo bleek te zijn, was het alsof mijn hele identiteit wegviel. *Waarom ben ik wie ik ben?* De drang om onze donor te kennen, is dan ook een soort oerbehoefte bij mij. Om te zien wat ons bindt.'

'Ik begon actief te zoeken naar mijn donor - op het internet, via het ziekenhuis - maar stootte al snel op een muur. Op mijn mail naar het ziekenhuis is nooit antwoord gekomen. In België bestaat

geen enkele groep waar donorkinderen elkaar kunnen vinden. Veel artsen uit onze tijd zijn al dood of met pensioen.'

Hoofd op hol

'Het is onvoorstelbaar wat je je allemaal in het hoofd haalt', gaat Steph voort. 'In Engeland heeft een fertilitesspecialist zijn eigen zaad gebruikt om patiëntes zwanger te maken. Misschien is onze biologische vader wel onze gynaecoloog? (*lacht*) Je hoofd slaat op hol. Opvallend is dat bijna alle donorkinderen die ik leer kennen - ondanks onze verschillende leeftijden en gezinssituaties - één gemeenschappelijk sentiment hebben: het gevoel onrechtvaardig behandeld te zijn. Alleen mogen we het niet uiten, want niemand kent ons geheim.'

” SOPHIE

Al die jaren hadden we zoveel moeite gedaan om erbij te horen, maar de familie behandelde ons altijd anders

Niemand weet hoeveel donorkinderen er vandaag zijn in België, of wie nu allemaal doneert. Wettelijk gezien mag een donor maar een beperkt aantal vrouwen bevruchten, maar er is nog altijd geen centraal register. 'Het kan dus dat er ergens veel te veel kinderen van één donor rondlopen, die niet weten dat ze familie zijn van elkaar. Wat als deze half-

Sophie (links) en Steph: 'Ons hele leven hebben we gevoeld dat er iets fout zat in de relatie met onze vader.'